

Natur absolut ikke kan være skarpt begrænset. Naar man faar en Bevilling paa 9,000 Kr. eller 10,100 Kr., dels til Anskaffelsen af ny Vinduer i Nyboder og dels til Indretningen af Brandhaner derude, maa det ifølge sin Natur være et Beløb, som ikke er absolut begrænset til disse to Nuller, men som maa kunne anvendes paa Regeringens Ansvar paa en fornustig Maade, og fordi der kommer en mindre Overskridelse, som her er Tale om af 76 Kr. 13 Ore, er det virkelig ikke nødvendigt, at den højtærede Marineminister i den Anledning skal gøre sig den Ulejlighed at skrive til Finansudvalget om at faa en Efterbevilling.

Endnu hører der til denne Kategori af Bemærkninger fra Statsrevisionen en Bemærkning, som findes i Udvalgets Betænkning, Tillæg B., Sp. 81 ff., og som gaar ud paa, at den højtærede Finansminister har anvendt en Del af det Beløb, der er stillet til Raadighed til ministerielle og Kontorudgifter, til Kandidat Bruuns Rejse i Udlandet for at gøre sig bekendt med forskellige statistiske Bureaurs Ordning, Formaal og Virksomhed 1,200 Kr., og til Rejseunderstøttelse til Kaptajn Leigh-Smith i Anledning af en af ham i Sommeren 1894 foretagen Rejse til Storhertugdømmet Baden for at samle Materiale til Brug ved den fortsatte Udgivelse af hans Skrift om Landbrugs-kreditinstitutioner i de skandinaviske Lande 200 Kr. Statsrevisorerne sige hertil, at de maa hævde, at de to sidstnævnte Beløb til Rejseudgifter ere af en saadan Beskaffenhed, at de ikke burde været afholdte uden særlig Bevilling. Deri er Udvalgets Flertal ganske uenigt med de ærede Statsrevisorer. Naar der er stillet til Ministerens Raadighed et Beløb til ministerielle og Kontorudgifter, forekommer det Udvalgets Flertal, at det maa være overladt til Ministerens fri Støn, hvorledes han vil anvende disse Midler, selv om det er til Rejseudgifter, naar det dog maa siges at være saavel i Ministeriets som i hele Administrationens Interesse. Det vilde dog være temmelig stærkt, hvis Finansministeren ikke skulde have det i sin Magt, naar han har de fornødne Penge bevilgede, da at anvende dem til at indhente Oplysninger fra andre Lande om et eller andet Emne, som kan have stor Interesse for hele Administrationen, men at der i den Anled-

ning skulde plejes Underhandlinger med Finansudvalget eller med begge Rigsdagens Ting under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven. Til disse Bemærkninger, som altsaa ere Modbemærkninger til den ærede Statsrevisions Betænkning, og som gaa ud paa, at vi ikke tiltræde den Opsættelse, som paa disse Punkter er gjort gældende af Statsrevisorerne, skal jeg nu indskrænke mig, og jeg gaar nu over til den anden Klasse af Udsættelser, som have en mere reel Betydning.

Jeg skal bemærke, at disse Indstillinger kun ere gjorte af to af de Herrer Statsrevisorer, medens de to andre — af dette Ting valgte — Statsrevisorer ikke have sluttet sig dertil. Den første af disse Indstillinger findes i Udvalgets Betænkning, Till. B. Sp. 57 ff., og angaar, at Bente-penge i Anledning af Gendarmerikorpsets Ophævelse ere blevne tilstaaede Oberstløjtnant la Cour, der var Chef for Gendarmerikorpsen, og Kaptajn Kryssing. De Herrer Statsrevisorer Hørup og Madsen-Nygdal ere af den Formening, at der ikke kunde tilstaaes disse nævnte Embedsmænd Bente-penge paa Grund af, at de vare ansatte i Henhold til den foreløbige Lov af 27de Oktober 1885. Det er imidlertid, forekommer det mig, en soleklar Misforstaaelse, thi Pensionsloven af 5te Januar 1851 eller vel rettere den Pensionslov, der her kommer i Betragtning, nemlig Loven af 24de Februar 1858 om Monarkiets fælles Embedsmænd siger udtrykkeligt, at enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmand, hvis Embede indbrages, har Krav paa Bente-penge, og de to nævnte Officerer, som havde Ansættelse ved Gendarmerikorpsen, vare utvivlsomt i dette Tilfælde, den Gang den foreløbige Lov af 27de Oktober 1885 bortfaldt som Følge af, at Folketinget den 3dje April 1894 nægtede den Overgang til 2den Behandling. Nu skal jeg ikke komme dybt ind paa Spørgsmaalet om Virkningen af en foreløbig Lov eller om, hvorvidt denne Lov, som maatte fra anden Side vil blive gjort gældende, overhovedet ikke har eksisteret, og at der ikke lovlig kunde ansættes Embedsmænd efter denne Lov. Det forekommer mig imidlertid hævet over enhver Tvivl, at disse to Mænd have den soleklarest Ret til, da de afgif fra deres Stillinger ved Gendarmerikorpsen,